

[Aksel Larsen.]

givenhedernes Gang, som han har optrukket den principielle Retningslinie for Kommunisternes Stilling til dette Lovforslag. Det er ganske klart, at et socialt Lovforslag, som Retsforbundet kan godkende, maa vi være de skarpeste Modstandere af. Det er saa meget mere let forstaaeligt i dette Tilfælde, som Lovforslaget ikke er andet end et nyt Septemberforlig; et Forsøg paa i maskeret Form at gennemføre et saadant System for Afslutning af Overenskomster, at Arbejdskampe enten overhovedet ikke kan etableres eller kun kan etableres, naar de er i det bestaaende Samfunds Interesse — saadanne Tilfælde kan ogsaa tænkes. Jeg kan ikke se rettere, end at det Lovforslag, Socialministeren her har udarbejdet, netop imødekommer alle de Fordringer, man maatte stille til det i saa Henseende.

Jeg kan ikke dele de forskellige Ordføreres Mening om Lovforslaget som Helhed eller om dets enkelte Paragraffer som værende uforstaaelige; jeg synes, at Lovforslaget er saadan, at selv Socialministeren maatte være i Stand til at forstaa det, fordi det som gennemgaaende Linie har Kravet om kvalificeret Majoritet ved Forkastelse og Sammenkædning af de forskellige Fags Overenskomster.

Det er ganske interessant, at man altid er saa ivrig efter, naar Arbejderorganisationer skal afgøre deres Stilling til et Overenskomstforslag, at faa kvalificeret Majoritet, hvis der skal forkastes, men ikke hvis der skal vedtages — saa er det ikke nødvendigt, tværtimod! Forslaget her gaar i sine Principper saa langt, at hvis der i Afstemningen om et Forligsforslag deltager 1 mindre end 25 pCt., og hvis altsaa alle disse Medlemmer, som det her drejer sig om, stemmer nej — alle de, der deltager i Afstemningen —, saa er Forslaget vedtaget. Ja, naar man stiller sig paa det Standpunkt, saa siger man altsaa med det samme, at man anerkender ikke Medlemmernes Bestemmelsesret, at her gælder det om med alle mulige og umulige Midler at sikre gennemført det, man nu engang mener gavner Samfundet — Arbejdskøbernes Samfund.

I denne Forbindelse falder der mig noget ind. Det er ikke af stor Betydning, men det er et Bevis paa, med hvilke demagogiske Midler man driver Agitationen, naar

det gælder om at fiske Tilhængere. Der var en Slags Afstemning om, hvor gode eller daarlige Radioprogrammerne var, og denne Afstemning gav et saadant Resultat, at Radioledelsen sagde: Flertallet har ikke udtalt sig, altsaa er Flertallet godt tilfreds. „Politiken“, Organet for tvungen Voldgift, gjorde sig til Talsmand for den uhyre fornuftige og rimelige Opfattelse, at man kunde ikke regne med de passive, men maatte tage dem med, der havde været aktive og deltaget i Afstemningen, og saa undersøge, hvorledes Flertallet blandt disse stillede sig, og derefter forrykke Programmet i den af Flertallet ønskede Retning. Det er, naar det drejer sig om Radioprogrammer og lignende Ting, men naar det drejer sig om Arbejdskonflikter, har „Politiken“ og Det radikale Parti en helt anden Opfattelse — saa skal man forlange kvalificeret Majoritet, og saa skal de, der bliver hjemme, være de afgørende, (*Rager*: Der er ogsaa Forskel). Ja, jeg indrømmer selvfølgelig, der er Forskel, fordi Radioprogrammernes Indhold, saa længe vi har en Statsradiofoni af den Art, vi har, er noget, der aldrig kan blive rystende for det kapitalistiske Samfund, men det kan Arbejdskampe og Arbejdernes Standpunkt unøgtelig, og derfor er Det radikale Parti naturligvis Tilhænger af den skrappest mulige Lovgivning i denne Retning.

Og det er de Herrer, der kalder sig Demokrater! I den Henseende kan vi nu skue ud over et fuldt besat Auditorium her fra den ene til den anden Side med Kommunisterne som eneste hæderlige Undertagelse. Det er de Herrer, der kalder sig Demokrater, som nu hævder, at ved Demokrati forstaas, at de, der ikke deltager i Afstemningen, er de afgørende. De Herrer, der kalder sig Demokrater og hævder Flertallets Ret til at afgøre ved Afstemning o. s. v., siger: Men hvis Flertallet gaar imod den Mening, vi har, skal det ikke have Ret til at afgøre, saa skal der forlanges kvalificeret Majoritet, op til 75 pCt.

Det andet, der er Grund til at hæfte sig ved, er Spørgsmaalet om Sammenkædning — Lovens øvrige Bestemmelser behøver man ikke at komme saa meget ind paa, for det er jo ganske klart, at dette Forslag vil undergaa ganske betydelige Forandringer, naar det kommer i Udvalg. Det vil formodentlig blive mindre knudret, mere sim-